

Der skal heller ikke herske tvivl om, at vi fra vores side havde tilbudt regeringen, at de kunne få opfyldt deres politiske ambitioner, blot de havde ladet pengene være. Vi opfyldte stort set det, regeringen ville, men man ville ikke forhandle.

Man ville, som undervisningsministeren sagde, bryde en mangeårig tradition, og det er i virkeligheden brandærgeligt, ikke så meget for vores skyld, men for børnenes skyld og for folkeskolens skyld. Man har nu kastet folkeskolen, hele vores fælles skolepolitik, ud på det åbne marked, hvor man så kan skalte og valte efter forgodtbefindende. Det er i virkeligheden det, der er det allerværste ved det her.

Vi kan ikke støtte afskaffelse af modersmålsundervisningen. Vi mener heller ikke, at der er noget sagligt belæg for at foretage den forringelse af de tosprogede elevers vilkår både blandt praktikere og teoretikere. Vi har jo lyttet os til ved høringer i Uddannelsesudvalget, at der er et flertal af stærke fortalere for, at det er de tosprogede elever, der har gavn af det her med modersmålsundervisning.

Vi er fra vores side indstillet på og havde været indstillet på at gå ind og se på modersmålsundervisningen. Vi mener, at det kunne have været udviklet, der havde været brug for mere kvalitet, herunder en stigende professionalisering, også af lærerkræfterne. Der er også brug for en mere målrettet og fleksibel undervisning på området både i forhold til undervisningens indhold og også i forhold til modtagerkredsen.

Men vi må konstatere, at regeringen på intet tidspunkt har været interesseret i at forhandle, debattere eller udvikle modersmålsundervisningen. Det var ren ideologi; man ville af med den.

Det, der undrer os, er jo, at det her forligsbrud meldte man intet ud om før valgkampen. Intet! Det er lidt ærgerligt. Man har brudt en mangeårig tradition, som undervisningsministeren sagde, og det er reelt et forligsbrud.

Det at ændre folkeskoleloven uden om forligspartierne bag folkeskolen er et forligsbrud, som jeg har sagt, men det er ydermere også et brud på den mangeårige tradition for det brede politiske fundament for skolepolitikken, og det kan jeg ikke forstå at Venstre har været interesseret i. Det er i virkeligheden brandærgeligt, som jeg sagde.

Vi har været villige til at strække os utrolig langt for at bevare folkeskoleforliget med en løsning, hvor regeringen kunne få opfyldt sine po-

litiske målsætninger. Vi ville endda gå så langt til allersidst som til at afskaffe kommunernes pligt til at udbyde modersmålsundervisning mod, at de havde de reelle økonomiske muligheder for at bevare den og tilpasse den.

Det har regeringen ikke været interesseret i. Det har ikke været muligt at komme i en dialog med undervisningsministeren, men måske i virkeligheden med toppen i regeringen, om det her. Derfor må vi konstatere, at regeringen ved at gennemtrumfe det her lovforslag uden om forligspartierne bag om folkeskoleloven vælger ideologien, blokpolitikken frem for hensynet til børnenes skolegang. Det er i virkeligheden det, der er det mest alvorlige, og det er også derfor, vi tager et nap endnu en gang

Kl. 12.20

Kigger vi så på de meldinger, der er kommet fra kommunerne i de seneste dage, er det sådan, at f.eks. min egen hjemkommune, Odense, faktisk gerne ville have fastholdt modersmålsundervisningen, men de har det kæmpestore problem, at de skal finde 228 mio. kr. i besparelser på budgettet bl.a. for at leve op til regeringens hårde målsætninger på det økonomiske område. De har ingen reel mulighed for at bevare undervisningen, og hvem er det, der bliver lagt på alteret? Det er jo i virkeligheden de tosprogede børn.

Når vi tænker på regeringens integrationspakke og de problemer, vi har haft med integrationen, er det da den anden vej, vi skulle have gået. Derfor er det ærgerligt.

Men der er først og fremmest forligsbruddet, den stramme økonomi og det underlige i, at man aldrig havde meldt det her ud. Vi havde som sagt gerne været med til at forbedre indholdet og kvaliteten af modersmålsundervisningen og havde gerne strakt os langt for at opfylde en del af regeringens målsætninger, men man ville ikke forhandle med os.

(Kort bemærkning).

Gitte Lillelund Bech (V):

To spørgsmål: Det ene er, om hr. Carsten Hansen kan bekræfte, at i dag der er det kun en tredjedel af de tosprogede børn, som modtager modersmålsundervisning.

Og det andet spørgsmål – og det er nok det vigtigste: Vil Socialdemokratiet være med til med udgangspunkt i 1993-folkeskoleloven, at vi sammen fremadrettet kan sikre en folkeskole, som er af høj faglig kvalitet, og som er fleksibel?